

*“Sounds,
SWEET
airs
and the art of
longing”*

ELISABETH HOLMERTZ – SOPRANO
FREDRIK BOCK – BAROQUE GUITAR & THEORBO
& POUL HØXBRO – LOW WHISTLE

English was a relatively new language in the 17th century, and its orthography, grammar and pronunciation were all fluid concepts, still to be forged into a completely coherent whole. Its fusion of Germanic and French elements, and the addition of Latin and other more exotic words, has given it a word-hoard, or vocabulary, unrivaled by any of the other major languages.

As far as singing the language is concerned, it lacks the pure vowels of Italian, the silky sensuousness of French, and the expressively crunchy consonants of German; yet, in this middle position, it contains elements of all these, which makes it one of the most difficult languages to set to music: the subtle stress cannot be over-emphasised, the vowels must be carefully treated, and the consonants not crowded.

One of its strongest suits, however, is the literature at the composer's disposal, and they have not been shy to set the greatest poets to music. On this recording we have settings of William Shakespeare, Robert Herrick, Thomas Carew, Robert Louis Stevenson, Paul Verlaine (in translation), and Walt Whitman.

Vaughan Williams's research into British folksong led him also to consider the music of previous centuries. Despite his studies with Bruch in Berlin and Ravel in Paris, it was his interest in the music of his native England that created his distinctive style.

'A Clear Midnight' is a setting of Walt Whitman, and the composer employs almost the same 5-bar ground bass as in Purcell's 'The Evening Hymn', though Purcell's ground contains more harmonic direction built into it. Here the artists have skillfully combined both songs, starting with the Purcell ground, moving into the Vaughan Williams, and then returning to Purcell at the end.

Paul Verlaine was imprisoned after attempting to shoot his lover, Arthur Rimbaud. He wrote this poem in prison, describing in simple, affecting lines all that he could see through the bars of his cell.

Many composers have been reluctant to set Shakespeare to music, intimidated by his genius, and feeling that the complexity and musicality of his language would compete with the music. Yet Vaughan Williams remained undaunted, setting Shakespeare to music many times – for example, two adaptations of 'Orpheus with his Lute' for solo voice and for choir, and incidental music for several plays.

Yet the generation immediately following Shakespeare was not so keen on his poetry. Lawes and Lanier preferred the Caroline poets of their day. 'Slide Soft' is an early song from the 1620s by William Browne, a

Engelsk var et relativt nytt språk i det 17. århundre. Orto-gra-fien, gram-ma-tikken og ut-talen var flytende størrelser som ennå ikke var støpt sammen til en helhet. Blandingen av tyske og franske elementer, samu tilskuddet av latinske og andre mer eksotiske ord, har gitt det et ordforråd, eller vokabular, som er uovertruffent blant de store språkene.

Når språket skal synges, blir det tydelig at det mangler de rene vokalene i italiensk, den silkemyke sensualiteten i fransk og de uttrykksfulle harde konsonantene i tysk. Denne midtposisjonen gjør imidlertid at engelsk inneholder elementer fra alle disse språkene, og det gjør det også til et av de vanskeligste språkene å tonesatte; den subtile beinetningen må ikke synges for mye, vokalene må behandles forsiktig, og konsonantene må få plass.

Men noe av dette språkets styrke er den rike litterære arven en komponist kan trekke vekslers på, og mange av de største poetenes verker er blitt tonesatt. Denne innspillingen inneholder tonesatte dikt av Shakespeare, Robert Herrick, Thomas Carew, Robert Louis Stevenson, Paul Verlaine (i oversettelse) og Walt Whitman.

Vaughan Williams' studier av britiske folketoner fikk ham også til å interessere seg for musikk fra tidligere århundrer. Til tross for studier hos Bruch i Berlin og Ravel i Paris var det denne interessen for den hjemlige musikken som bidro til å skape hans umiskjennelige stil.

«A Clear Midnight» er komponert over et dikt av Walt Whitman. Vaughan Williams tar i bruk nesten samme 5-takters bassgang som i Purcell's «The Evening Hymn», selv om Purcell's bassgang har mer harmonisk retning. Her har musikkene kombinert de to sangene på en mesterlig måte ved å begynne med Purcell's bassgang, bevege seg over i Vaughan Williams' komposisjon og så avslutningsvis gå tilbake til Purcell.

Paul Verlaine ble fengslet etter å ha forsøkt å skyte sin elsker, Arthur Rimbaud. I dette diktet, som han skrev i fengslet, beskriver han i enkle, virkningsfulle ordelag alt han kan se gjennom cellens gitter.

Mange komponister har kviet seg for å sette musikk til Shakespeares tekster – hans geni har virket truende, og de har følt at kompleksiteten og musikaliteten i språket hans ville konkurrere med musikken. Men Vaughan Williams lot seg ikke skremme. Han komponerte musikk til Shakespeare mange ganger – bl.a. tonesatte han «Orpheus with his lute» både for solostemme og for kor, og han skrev ledsagende musikk til flere av teatersykkene.

Men generasjonen som fulgte etter Shakespeare, var ikke like begejstret. Lawes og Lanier foretrakk tidens karoliniske diktere. «Slide soft» er en tidlig sang fra 1620-tallet med tekst av William Brown, en mindre betydelig dikter og advokat i The Inner Temple. Robert Herrick var nær venn av både Lawes og Lanier, noe som kommer tydelig fram i dette diktet fra samlingen Hesperides:

minor poet and a barrister at the Inner Temple. Robert Herrick was close to both Lawes and Lanier, as we see in this poem from his "Hesperides":

To M. Henry Lawes, the excellent Composer of his Lyricks.

Touch but thy Lire, my *Harrie*, and I heare
From thee some raptures of the rare *Goire*.
Then if thy voice commingle with the String,
I heare in thee the rare *Laniere* to sing;
Or curious *Wilson*: Tell me, canst thou be
Less than *Apollo*, that usurp'st such Three?
Three, unto whom the whole world give applause;
Yet their Three praises, praise but One; that's *Lawes*.

(Gotire refers to the eminent French lutenist, Jacques Gaultier, who spent most of his life in England.)

Henry Lawes was the pre-eminent song composer of the generation between Dowland and Purcell. He came from a musical family, his younger brother William being one of the most innovative English composers of the 17th century, whose career was cut short when he was shot at the Siege of Chester in 1645. Henry, perhaps the less impetuous of the pair, survived the war and the following Commonwealth, living just long enough to see the monarchy restored. His contribution to the development of English song is incalculable. He published several collections of songs in his lifetime, all 433 songs composed during the Interregnum. He entered the Chapel Royal in 1626, and in 1631 he became a member of the King's Musick for lutes and the voices. At court he came into contact with the leading poets of the day, in particular Carew and Herrick. It is clear that Herrick was close friends with both Lawes brothers: Henry created more musical settings of Herrick texts, yet, surprisingly, it was William who set to music his most famous lyric – 'Gather Ye Rosebuds'. His cheerful, light, and somewhat superficial lyrics find a perfect partner in their delicate treatment by Henry Lawes. These were popular songs: 'Bid Me To Live', for example, was included in Playford's 'Select Muscicall Ayres & Dialogues' (1652).

Nicholas Lanier came from a musical family of French descent, his father and uncle having emigrated from Rouen in 1561. They settled in London, where they produced a prodigious number of children, most of whom became musicians or musicians' spouses. Lanier, who was born in 1588, became indentured to the Earl of Salisbury at Hatfield House outside London. In 1611 the Earl's son, Viscount Cranborne, accompanied by Lanier, traveled to Italy to learn the viol.

Early in his career, Lanier was much in demand as a composer of masques in collaboration with Ben Jonson,

Til herr Henry Lawes, den fremragende skaperen av sanger.

*Rør ved din lyre, min Harrie, og jeg kan høre
fra deg noe av henrykkelsen fra den store Goire.
Om din røst smelter sammen med buesrøkene,
hører jeg Laniere synge i deg;
eller den merverdige Wilson; si meg, kan du være
mindre enn Apollon, du som overgår disse tre?
Tre som hele verden applauderer,
men de tre lovpriiser bare én: Det er Lawes.*

(Gotire viser til den eminente franske lutenisten Jacques Gaultier, som tilbragte mesteparten av livet i England.)

Henry Lawes var den mest framtrædende sangkomponisten i sin generasjon, den mellom Dowland og Purcell. Han kom fra en musikalsk familie. Den yngre broren William var en av 1600-tallets mest nyskapende engelske komponister, men hans karriere tok brått slutt da han ble skutt under beleiringen av Chester i 1645. Henry, kanskje den mest sindige av de to, overlevde krigen og det påfølgende samveldet, og levde så vidt lenge nok til å oppleve gjeninnføringen av monarkiet. Hans bidrag til utviklingen av engelsk sangkunst er uvurderlig. Han utga flere samlinger av sanger, og komponerte alle sine 433 sanger i løpet av interregnumperioden. Han ble en del av Det kongelige kapell i 1626, og i 1631 ble han medlem av The King's Musick, med ansvar for lute og sang. Ved hoffet kom han i kontakt med tidens ledende diktere, særlig Carew og Herrick. Det er tydelig at Herrick var nær venn av begge Lawes-brødrene: Henry komponerte flest melodier til Herricks tekster, men overraskende nok var det William som satte musikk til hans mest kjente dikt, «Gather ye rosebuds». De munne, leute og ganske overfladiske tekstene hans finner en perfekt match i Henry Lawes' følsomme behandling. Slike sanger var populære: «Bid me live» ble tatt med i Playfords Select Muscicall Ayres & Dialogues i 1652.

Nicholas Lanier kom fra en musikalsk familie av fransk avstammning. Faren og onkelen hans hadde emigrert fra Rouen i 1561. De bosatte seg i London og fikk forbløffende mange barn – de fleste av dem ble musikere eller giftet seg med musikere. Nicholas ble født i 1588. Han tegnet kontrakt med jarlen av Salisbury i Hatfield House utenfor London. I 1611 reiste jarlens sønn, viscount Cranborne, til Italia for å lære å spille gambe, og han ble ledsaget av Lanier.

Tidlig i sin karriere var Lanier meget eierspurt som komponist av musikk til maskeradeer. Han samarbeidet med Ben Jonson, som mente at Lanier var den første som introduserte «style recitativo» i England, i et verk som ble sunget gjennom hele året 1617. Selv om han var av fransk avstammning, var Lanier meget tiltrukket av Italia, italiensk musikk og malerkunst. Han var selv en habil maler og venner med van Dyck og Rubens. Tre ganger ble han sendt av Karl 1. og hertugen av Buckingham for å kjøpe malerier – han kjøpte hertugen av Mantuas samling for 25 000 pund. Mange av disse verkene bærer seg fremdeles i den kongelige samlingen. Da han var i Italia, må Lanier ha hørt

who claimed Lanier had been the first to introduce 'stylo recitativo' into England in a work performed throughout the year 1617. Although of French descent, Lanier was greatly attracted to Italy, Italian music, and Italian painting. He was himself an accomplished painter, counting Van Dyke and Rubens amongst his friends. He was sent three times by Charles I and the Duke of Buckingham to buy paintings - he bought the Duke of Mantua's collection for £25,000 - and many of the works are still in the royal collection. While in Italy, Lanier must have heard the latest musical developments, which can be heard in his setting of Thomas Carew's 'No More Shall Meads Be Decked With Flowers'. It is an aria over a ground bass, a device that was to become so beloved of Purcell.

Little is known about John Taylor. He became joint keeper of the lutes, viols and music books in 1628, and then one of the royal 'viols and voices' in 1637. He seems to have been involved in providing music for several plays and masques. Several of his songs were published by John Playford, including the song on this recording.

The songs of Lawes, Lanier and Taylor were transmitted in the form of tune and bass line, without figures. Although this was not peculiar to England, other nations by then had more fully embraced the figured bass, in which the harmony above the bass was indicated by numbers beneath the line. This suggested the harmony by showing one, two or three intervals above the bass. In some cases it went further, indicating more or less exactly what the keyboard or lute player should play. The unfigured bass gave the continuo player unparalleled freedom to improvise and create any harmony that made sense.

Francesco Corbetta, who was born in Pavia, Italy ca. 1615, was known as the greatest guitar virtuoso of his time. After working in Mantua, and then Vienna, he was brought by Cardinal Mazarin to Paris, where he taught the young Louis XIV. After the restoration of the monarchy in Britain in 1660, Corbetta came to London to teach members of the royal family. He dedicated one of his five publications to Charles II, and another to Louis XIV.

John Dowland was *the* great lutenist of the generation before these composers came to maturity. His life and work contrast sharply with theirs: the court position he craved was denied until the very end of his life; he travelled constantly; and his publications were mostly song collections, though his fame was as a lute player. And though he threatened to publish his solo lute music, it never happened, and we are left with a variety of manuscripts of greatly varying authenticity.

– Richard Boothby

det siste innen musikkens utvikling. Det kommer tydelig fram i hans komposisjon til Thomas Carews «No more shall meads be decked with flowers» – en arie over en bassgang, et musikalsk grep som Purcell skulle bli meget begeistret for.

Man vet lite om John Taylor. Han hadde overoppsyn med kongens samling av luter, gambler og notebøker fra 1628, for så å bli en del av de kongelige «viols and voices» i 1637. Mye tyder på at han har vært med på å skape musikk for flere teaterstykker og maskerader. Mange av sangene hans ble utgitt av John Playford, bl.a. den som er med her.

Sangene til Lawes, Lanier og Taylor ble utgitt som melodier med basslinje, uten besifring. Dette var ikke spesielt for England, selv om andre land helt og holdent hadde gått over til å besifre bassen, hvor harmoniene over bassen ble indikert ved å sette et nummer under linjen. Sifrene indikerte en, to eller tre intervaller over bassen og viste mer eller mindre eksakt hva cembalisten og lutenisten skulle spille. Men den ubesifrede bassen ga continuo-spilleren uovertruffen frihet til å improvisere og skape egne harmonier som passet.

Francesco Corbetta ble født i Pavia i Italia rundt 1615 og var kjent som sin tids største gitarvirtuos. Etter først å ha arbeidet i Mantova og så i Wien, ble han heniet til Paris av kardinal Mazarin. Her underviste han den unge Ludvig 14. Etter gjeninnføringen av monarkiet i Storbritannia i 1660 kom han til London for å undervise medlemmer av kongefamilien. Han dediserte én av sine fem utgivelser til Karl 2. og en annen til Ludvig 14.

John Dowland var den store lutenisten i generasjonen før disse komponistene nådde musikalsk modenhet. Hans liv og virke står i sterk kontrast til deres; det inderlige ønsket om en stilling ved hoffet ble ikke oppfylt før helt mot slutten av livet; han var hele tiden på reisefot; og utgivelsene hans var stort sett samlinger av sanger, selv om det var som lutenist han var berømt. Han hadde intensjoner om å utgi lutmusikken sin, men det skjedde aldri, og vi er etterlatt med manuskripter av svært varierende autentisitet.

Four songs by Benedicte Tørgel, based on poems by the Brontë sisters

Emily (1818-1848) and Charlotte (1816-1855) Brontë grew up in Yorkshire, two of five children. Their poetry and prose were shaped by their tragic destinies. They were left motherless in early childhood, and their entire lives were marked by death and sorrow. Yet, despite the darkness that haunted their lives, Emily and Charlotte, together with their sister Anne, are counted among the greatest writers of their time, with such masterpieces as *Wuthering Heights* and *Jane Eyre*. Both published under male pen names.

Benedicte Tørgel (b. 1971) was born and grew up in Oslo. She studied at the University of Oslo and the Oslo Conservatory of Music. Moreover, she studied voice privately in London and participated in Roy Hart Theatre approach workshops in the use of the voice, as well as in courses at the Centre for Creativity and Theatre in Copenhagen. She has focused on styles of improvisation in seventeenth-century music, folk music, and jazz and also has written music for theatre and television. Besides her work as a composer, she has had her own bands and has appeared as soloist in numerous contexts.

“The music composed for these songs was inspired by the writings of these authors – by hearts that have known passionate encounters and unrequited love. I have sought to create a melodic and harmonic framework for the texts that allows both listeners and performers to add their own narrative.”

Stylistically, the compositions incorporate elements of pop, as well as a little jazz and folk. ‘Oh, Dream Where Art Thou Now’ draws on 17th-century vocal literature and the passacaglia form, and it takes its inspiration from Holmertz and Bock’s repertoire and range of expression.”

– Benedicte Tørgel

Fire sanger av Benedicte Tørgel, basert på dikt av Brontë-søstrene

Emily (1818-1848) og Charlotte (1816-1855) Brontë vokste opp i Yorkshire i en søskensflokk på fem. Poesien og tekstene deres bærer preg av de tragiske skjebnene som ble dem til del. De ble tidlig morløse, og hele livet deres var preget av død og sorg. Men til tross for disse sørgelige omstendighetene som formet livene deres, regnes de, sammen med sin søster Anne, som noen av sin tids største forfattere, med mesterverk som “Stjornfulle høyder” og “Jane Eyre”. Begge verkene ble utgitt under mannlige psevdonym.

Benedicte Tørgel (født 1971) er født og oppvokst i Oslo. Hun er utdannet ved Universitetet i Oslo og ved Østlandets Musikkonservatorium, og har i tillegg studert sang privat i London og gått flere kurs i stemmebruk hos Roy Hart og ved Center for Kreativitet og Teater i København. Hun har arbeidet med improvisasjons-tradisjonene i 1600-tallsmusikk, folkmusikk og jazz, samt skrevet musikk for teater og TV. I tillegg til arbeidet som komponist har hun hatt egne band og vært solist i forskjellige sammenhenger.

“Musikken som er komponert til disse sangene, er inspirert av forfatternes fortellinger. Av hjertene som har opplevd både disse sterke møtene og tap i kjærlighet. Jeg har søkt å skape en melodisk og harmonisk ramme for tekstene som gir lytteren og utøverne mulighet til å legge sin egen historie til.

Stilarismessig henter komposisjonene elementer fra pop, litt fra jazz og litt fra folkmusikk. “Oh, Dream where art Thou now” har referanser til 1600-tallets vokal-litteratur og passacaglia-formen, og er inspirert av duoen Holmertz-Bocks repertoar og uttrykksregister.”

– Benedicte Tørgel

The duo Holmertz & Bock

The duo Holmertz & Bock have performed at a number of important festivals, among them the Bergen International Festival and the Vestfold International Festival. They have received broad media attention in radio, television, and newspapers.

They collaborate on this recording with the eminent Danish musician, Poul Høxbro.

Duoen Holmertz-Bock

Duoen Holmertz-Bock har opptrådt på bl.a. Fests spillene i Bergen og Vestfoldfests spillene. De har blitt viet stor plass i media, både i radio, TV og aviser.

På denne CD-en har de med seg den eminente danske musikeren Poul Høxbro.

Elisabeth Holmertz
– SOPRANO

The repertoire of Swedish soprano Elisabeth Holmertz spans from medieval to present-day via Baroque and includes folk song, experimental musical theatre, and works of the late Romantic era. She has, however, concentrated mainly on early and contemporary music. She studied at the Norwegian Academy of Music with Professor Barbro Marklund-Petersone, and under Professor Barbara Schlick at the Hochschule für Musik in Köln, Germany.

Elisabeth made her opera debut in 2005, singing the title role in *‘Ophelias: Death by Water Singing’* by Henrik Hellstenius. Since then she has received notice for her interpretations of strong female roles of the opera stage, including Dido, Oclavia (in *‘The Coronation of Poppea’* by Monteverdi), and Armide (Lully). She has appeared as soloist in performances of major works with the Norwegian Chamber Orchestra, the Norwegian Radio Orchestra, the Oslo Sinfonietta, Danish Radio’s Underholdningsorkester, the Cikada Ensemble, and Concerto Copenhagen.

Yet Elisabeth is, above all, a chamber musician who enjoys the company of other musicians following unconventional paths and exploring new musical possibilities. In this context, pianist Kenneth Karlsson can be mentioned in addition to Fredrik and Poul.

Of greatest importance is the music — the music and those whom it touches.

Elisabeth Holmertz
– SOPRAN

Den svenske sopranen Elisabeth Holmertz har et repertoar som spenner fra middelalder- til samtidsmusikk, via barokk, viser, eksperimentelt musikkteater og senromantikk, men tyngdepunktet i hennes arbeid ligger på tidligmusikk og nyskrevet musikk. Elisabeth studerte ved Norges musikkhøgskole med professor Barbro Marklund-Petersone, og ved Hochschule für Musik Köln under professor Barbara Schlick.

Hun operadebuterte i 2005 med tittelrollen i Ophelias: death by water singing av Henrik Hellstenius og har siden gjort flere anerkjente tolkninger av sterke kvinneskikkelser på operascenen, bl.a. Dido, Oclavia (Poppeas kroning, Monteverdi) og Armide (Lully). Hun har vært solist i større verk med bl.a. Det Norske Kammerorkester, Kringkastingssorkesteret, Oslo Sinfonietta, Danmarks Radios Underholdningsorkester, Cikada og Concerto Copenhagen.

Men mest av alt er Elisabeth kammermusiker, og hun søker seg til andre musikere som går utover tradisjonelle veier og søker nye musikalske muligheter. I tillegg til Fredrik og Poul kan nevnes pianisten Kenneth Karlsson.

Det viktigste er musikken. Musikken og menneskene den berører.

Fredrik Bock

– THEORBO, BAROQUE GUITAR

Over the past ten years Fredrik Bock has worked as a lutenist and guitarist while based in Copenhagen and Malmö. Taking his inspiration from the music of the Renaissance and Baroque, Fredrik plays a number of the many instruments of the guitar and lute family, both as soloist and together with established soloists, ensembles, and orchestras. Fredrik's natural curiosity and interest in other genres often lead to musical encounters outside the prevalent spheres of Renaissance and Baroque music: a day at a folk song festival, the next with pub musicians, and now and then contemporary classical music. Fredrik performs regularly with some of Europe's leading ensembles and orchestras, including Barokksolistene, Concerto Copenhagen, Theatre of Voices, Atalante and The Finnish Baroque Orchestra. Fredrik is one of few lutenists to have become a specialist on Baroque guitar, and his uncompromising pursuit of artistic excellence has garnered him a number of grants and prizes. He has, moreover, contributed to a good many radio and television recordings, as well as CD and DVD productions.

Fredrik Bock

– TEORBE, BAROKKGITAR

Fredrik Bock har de siste 10 årene arbeidet som lutenist og gitarist med base i København og Malmö. Med inspirasjon fra renessansens og barokkens musikk spiller Fredrik flere av gitar- og lutfamiliens mange instrumenter, både som solist og sammen med andre etablerte solister, ensembler og orkestre. Fredriks interesse og nysgjerrighet for andre sjangre leder ofte til musikalske møter som ligger utenfor renessansens og barokkens gjengse sfære; den ene dagen sanger på en visefestival, den andre dagen pubmusikk med folkemusikere, og iblant helt nyskrevet musikk. Fredrik spiller regelmessig med flere av Europas ledende ensembler og orkestre, bl.a. Barokksolistene, Concerto Copenhagen, Theatre of Voices, Atalante and The Finnish Baroque Orchestra. Som en av få lutenister har Fredrik spesialisert seg på barokkgitaren, og hans kompromissløse arbeid med denne har gitt ham flere stipender og priser. Fredrik har dessuten medvirket i adskillige radio- og TV-innspillinger samt CD- og DVD-produksjoner.

Poul Høxbro – LOW WHISTLE

As musical artist, Poul Høxbro is a genuine pioneer. He has been called “the great man of small instruments”, and it is true that he is unique in the way he has taken the medieval pipe and tabor — played simultaneously by one person — out of the shadows and into the full glare of concert venues the world over. He has moved and inspired audiences with his virtuosity and remarkable musicianship, transcending the scope of what seems possible on his distinctive instruments. He has performed in exclusive chamber music venues, as soloist in a contemporary Danish opera at the Royal Opera House in Copenhagen, on traditional music stages, at medieval markets, as a theatre musician and teacher, and on recordings. Besides pipe and tabor, he has mastered all manner of historical percussive instruments and traditional flutes.

When Poul Høxbro was honoured with the Danish Radio Symphony Orchestra’s Emil Holms Grant, it was for his work as “ambassador for medieval music”. Yet his repertoire spans Scandinavian folk music, English country dances, French Baroque suites, and Danish Rococo music, to name but a few examples.

Poul Høxbro – LOW WHISTLE

Poul Høxbro er en ekte musikalsk og kunstnerisk pioner. Han har blitt kalt “det lille instrumentets store mann”, og det er sant at han – som ingen annen i verden – har klart å løfte middelalderens instrumentkombinasjon av fløyte og tromme, spilt av én og samme person, ut av varietetskabinettet og inn på mangfoldige konsertscener verden over. Med sin virtuositet og store musikalske innlevelse, som synes å sprengte rammene for hva som er mulig på hans “små” instrumenter, har han rørt og begeistret publikum på eksklusive scener for kammermusikk, som solist i nykomponert opera på Den Kongelige Opera i København, på scener for tradisjonell musikk, på markeder, som teatermusiker, på kurs og på CD. I tillegg til enhåndsfloytene og trommen trakterer han også alle slags historiske slagverksinstrumenter og folkelige fløyte typer.

Da Poul Høxbro mottok Danmarks Radios Symfoniorkestrets hederspris, Emil Holms legat, var det for sitt arbeid “som middelaldermusikkens ambassadør”, men hans repertoar spenner langt videre. Skandinavisk folkemusikk, britiske country dances, franske barokksuiter og dansk rokokkomusikk er bare noen eksempler.

Orpheus with his lute

RALPH VAUGHAN WILLIAMS (1872-1958)
TEXT: WILLIAM SHAKESPEARE (1564-1616)

Orpheus with his lute made trees,
And the mountain tops that freeze,
Bow themselves when he did sing:
To his music plants and flowers
Ever sprung; as sun and showers
There had made a lasting spring.
Every thing that heard him play,
Even the billows of the sea,
Hung their heads, and then lay by.
In sweet music is such art,
Killing care and grief of heart
Fall asleep, or hearing, die.

*Orfeus fikk både trær og fjelltopper
til å høye seg når han sang til sin lute:
Til hans musikk sprang vekster og blomster ut
som om solen og regnet hadde skapt evig vår.
Alt som hørte ham spille,
også bølgene på havet,
bøyd sine hoder og la seg ned.
Det er slik kunsti i vakker musikk;
den dreper bekymringer og hjertets sorger,
de sovner, eller dør mens de lytter.*

Bid me but live

HENRY LAWES (1595-1662)
TEXT: ROBERT HERRICK (1591 - 1674)

Bid me but live, and I will live thy votary to be:
Or bid me love, and I will give a loving heart to thee.

A heart as soft, a heart as kind, a heart as sound and free,
As in the whole world thou canst find, that heart I'll give to thee.

Bid that heart stay, and it shall stay, and honour thy decree:
Or bid it languish quite away, an't shall do so for thee.

Bid me to weep, and I will weep, while I have eyes to see:
Or having none, yet I will keep a heart to weep for thee.

Thou art my life, my love, my heart, the very eyes of me:
And hast command of every part, to live or die for thee.

*Befal meg å leve, og jeg skal leve og være deg tro.
Eller befal meg å elske, og jeg skal gi deg et elskende hjerte.*

*Et hjerte så mildt, så vennlig, så rent og fritt som du noensinne vil finne i denne verden,
det hjertet vil jeg gi til deg.*

*Befal det hjertet å bli, og det vil bli og ære din vilje.
Eller befal det å forgå av lengsel, og det vil gjøre det for deg.*

*Befal meg å gråte, og jeg vil gråte så lenge jeg har øyne å se med.
Og har jeg ingen, vil jeg la mitt hjerte gråte for deg.*

*Du er mitt liv, min kjærlighet, mitt hjerte, selve øynene mine,
og du bestemmer om de skal leve eller dø for deg.*

Divine

BENEDICTE TORGET (1971-)
TEXT: EMILY BRONTË (1818-1848)
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET

Sleep not dream not this bright day
will not cannot last for an ay
bliss like thine is bought by years
dark with torment and with tears
Sweeter far than placid pleasures
purer higher beyond measure
yet alas the sooner turning
to hopeless, endless mourning
I love thee for all divine
All full of grace thy features shine

Darling enthusiast holy child
Too good for this world's warren wild...
And blame me not, if, when the dread
of suffering clouds thy youthful head...
Sweeter....

And blame me not if when the dread
Of suffering clouds thy youthful head
If when by crime and sorrow tost
Thy wandering bark is wrecked and lost
I too depart, I too decline,
And make thy path no longer mine
Yet all with long gaze afar
Adorning virtues distant star.
I loved you....

*Sov ikke, drøm ikke, denne lyse dagen
skal ikke, kan ikke, være evig
Lykke som din betales med år, mørke av smerte og tårer,
søtere enn stille glede,
renere, høyere enn noen kan måle.
Men likevel blir den senere forvandlet til håpløs, endeløs sorg.
Jeg elsker deg for alt det guddommelige.
Din skjønnhet lyser av nåde.*

*Elskede, brennende, hellige barn,
for god for denne verdens stormende labyrint.
Klandre meg ikke når kvalene skygger ditt ungdommelige sinn,
Søtere enn stille glede,
renere, høyere enn noen kan måle.
Men likevel blir den senere forvandlet til håpløs, endeløs sorg.
Jeg elsker deg for alt det guddommelige.
Din skjønnhet lyser av nåde.*

*Nei, klandre meg ikke når kvalene fornærker ditt ungdommelige sinn,
dersom forbrytelser og sorg ødelegger ditt forvillte skall.
Jeg forsvinner også, jeg blir også mindre,
og sørger for at din vei ikke lenger er min,
men alltid med blikket langt fram
mens jeg beundrer dydens fjerne stjerner.
Jeg elsker deg for alt det guddommelige.*

Sweet stay awhile

HENRY LAWES (1595-1662)
TEXT: JOHN DONNE (1572-1631)

Sweet stay awhile: why do you rise?
The light you see comes from your eyes:
The day brakes not; it is my heart,
To think that I from you must part.
O stay, or else my joys must die,
And perish in their infancy.

O let me die on this fair breast,
Far sweeter than the Phoenix' nest.
Love, raise desire with thy sweet charms
Within the centre of her arms:
And let those blissful kisses cherish
My infant joys which else would perish.

*Min hjerte, bli en stund; hvorfor går du?
Lyset du ser kommer fra dine øyne:
Det er ikke dagen som gryr, det er mitt hjerte som brister
når jeg tror vi må skilles.
Å, bli, ellers må min glede dø,
og forgå i sin barndom.*

*La meg dø på ditt vakre bryst,
så mye skjønnere enn Føniks' rede.
Amor, vekk begjæret i hennes favn med dine søte kunster
og la de salige kyssene verne om
min barnlige lykke som ellers ville forgå.*

Slide soft you silver floods

HENRY LAWES (1595-1662)
TEXT: WILLIAM BROWNE (1590-1645)

Slide soft you silver floods,
And ev'ry spring within these shady woods;
Let no bird sing,
nor from this grove
a turtle dove be seen to couple with his love.
But silence on each dale and mountain dwell,
Whilst that I weeping bid my love farewell.

You nymphs of Thetis' train,
You mermaids fair that on the shores
do plane your seagreen hair,
As you in trammels knit your locks
Weep ye, and force the craggy rocks
In heavy murmurs through broad shores tell
While that I weeping bid my love farewell.

*Gli stille, elver av sølv,
og alle kilder i denne skyggefulle skog.
Ingen fugl får synge,
her i lunden
får ingen due bli sett sammen med sin kjære.
Men la stillhet dyle i hver dal og på hvert fjell
når jeg gråtende sier farvel til min kjære.*

*Dere nymfer i Thetis' følge,
dere vakre sjøsnøfruer som steiter deres sjøgrønne hår på stranden
og binder nett av deres lokker.
Gråt, og tving de grove klippene
til å forfelle, med tunge sukk,
om hvordan jeg gråtende tar farvel med min kjære.*

No more shall meads be deck'd with flow'rs / Love's constancy

NICHOLAS LANIER (1588-1666)
TEXT: THOMAS CAREW (1595-1640)

No more shall meads be deck'd with flow'rs
Nor sweetness live in rosy bowers
Nor greenest buds on branches spring
Nor warbling birds delight to sing
Nor April violets paint the grove,
When once I leave my Celia's love.

The fish shall in the ocean burn,
and fountains sweet shall bitter turn,
the humble vale no floods shall know.
When floods shall highest hills o'erflow:
Black Lethe shall oblivion leave,
Before my Celia I deceive.

Love shall his bow and shafts lay by
and Venus' doves want wings to fly,
The sun refuse to show his light,
and day shall then be turn'd to night,
and in that night no stars appear
When e'er I leave my Celia dear.

Love shall no more inhabit earth,
Nor lovers more shall love for worth,
nor joy above in heaven dwell,
Nor pain torment poor souls in hell
grim death no more shall horrid prove
When e'er I leave bright Celia's love.

*Aldri mer skal engen dekkes av blomster,
ei heller rosens skjønnhet blomstre,
ei heller grønne knopper springe ut,
ei heller fuglen kvitte av glede,
ei heller fioler farge lunden,
om jeg gir slipp på min Celias kjærlighet.*

*Fisken vil brenne i havet,
søte kilder bli bitre,
ingen elver reime i den stille dalen,
når floder skal oversvømme fjellene:
Mørke Lethe vil forlate glemselen
for jeg bedrar min Celia.*

*Amor vil forlate sin pil og bue
og Venus' duer vil ha vinger å fly med
Solen vil nekte å lyse,
og dagen bli til natt.
Og i den natten vil ingen stjerner vise seg
om jeg forlater min kjære Celia.*

*Kjærlighet vil ikke lenger bo på jorden,
elskende aldri mer elske,
ingen glede råde i himmelen,
ei heller skal sjeler pines i helvete,
den strenge død skal aldri plage mer
om jeg gir slipp på den lysende Celias kjærlighet.*

Let beauty awake

RALPH VAUGHAN WILLIAMS (1872-1958)
TEXT: ROBERT LOUIS STEVENSON (1850-1894)

Let beauty awake in the morn from beautiful dreams,
Beauty awake from rest!
Let beauty awake for beauty's sake
In the hour when the birds awake in the brake
And the stars are bright in the west!

Let beauty awake in the eve from the slumber of day,
Awake in the crimson eve!
In the day's dusk end when the birds ascend
Let her wake to the kiss of a tender friend
To render again and receive!

*La skjønheten våkne om morgenen fra vakre drømmer.
Skjønhet, våkne fra hvile!
La skjønheten våkne for skjønhet's skyld
når fuglene våkner i morgengry
og stjernene er klare i vest.*

*La skjønheten våkne om kvelden fra dagens slumring,
våkne i den rubinrøde aftenen,
i skumringen når fuglene leter.
La henne våkne av et kyss fra en øm venn
for å gi tilbake og ta imot.*

Weep no more

NICHOLAS LANIER (1588-1666)
TEXT: CHRISTOPHER MARLOWE (1564-1593)

Weep no more, weep no more my wearied eyes
Leave off your sad lamenting
Cease my voice your mournful cries
Since she, she, only she, cruel she
Pleasure takes in my tormenting,
And my griev'd heart, long time with sighs oppressed,
Which endlessly to her I sent as messengers of my unrest
Now let her know, all love to her is spent.

Nor blind love, nor blind love no more shall boast
Or glory in my tormenting
Her disdains my love hath lost
For that, that, only that, only that bred me too,
too late repenting,
Now, now no more, my heart shall beauty charm
With rosy cheeks or glistening eye
For in fair looks lies hidden harm
And love's too blind the danger to espy.

*Gråt ikke mer, mine trøste øyne.
Gi opp deres sorgfulle klage.
Ta over min røst med dine forviltle rop,
siden hun, bare hun, den grusomme,
finner nytelse i min smerte.
Og mitt tunge hjerter,
som så lenge har vært tynget av sukk,
har jeg sendt til henne som sendebud for min uro.
La henne vite at all kjærlighet til henne er oppbrukt.*

*Ei heller skal den blinde Amor skryte
eller bejubles i min smerte.
Hennes forakt fikk min kjærlighet til å forsvinne,*

*for det, bare det, ga meg alt for sent omvendelse.
Aldri mer skal mitt hjerte spjermes av skjønhet,
med rosenrøde kinn eller klare øyne.
For i et vakkert ytre skjules ondskaper,
og kjærligheten er altfor blind til å oppdage faren.*

Oh, dream where art thou now

BENEDICTE TORGET (1971-)
TEXT: EMILY BRONTË (1818-1848)
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET

Oh, dream where art thou now?
Long years have past away
Since last from off thine angel brow
I saw the light decay.

Alas, alas for me
Thou wert so bright and fair,
I could not think thy memory
Would yield me nought but care!

The sun-beam and the storm,
The summer-eve divine,
The silent night of solemn calm,
The full moon's cloudless shine,

Were once entwined with thee,
But now with weary pain,
Lost vision! 'tis enough for me –
Thou canst not shine again.

*Å, drøm, hvor er du nå?
Lange år har gått siden sist jeg så
lyset forsvinne fra ditt engleansikt.*

*Akk, for meg var du så lys, så vakker
Jeg kunne ikke tro at minnet om deg
bare ville gi meg sorg.*

*Solstrålen og stormen,
den guddommelige sommerkvelden,
den høyviedlige, stille natten,
fullmånen klare skinn
hørte en gang sammen med deg.
Men nå, med trøtt smerte
Tapt visjon! det er nok.
Du kan ikke lyse mer.*

Take, o take

RALPH VAUGHAN WILLIAMS (1872-1958)
TEXT: WILLIAM SHAKESPEARE (1564-1616)

Take, o take those lips away,
That so sweetly were forsworn,
And those eyes: the break of day
Lights that do mislead the morn;
But my kisses bring again, bring again,
Seals of love, but sealed in vain.

*Å, ta bort de leppene
som forråddes så søtt;
og de øynene, dagen som gryr,
lys som leder morgenen vill.
Men mine kyss gir tilbake, gir tilbake
kjærlighetens segl, men ble forseglet forgjeves.*

The sky above the roof

RALPH VAUGHAN WILLIAMS (1872-1958)
ENGLISH TEXT: MABEL DEARMER (1872-1915)
ORIGINAL FRENCH TEXT: PAUL VERLAINE (1844-1896)

The sky above the roof is calm and sweet
A tree above the roof bends in the heat.
A bell from out the blue drowsily rings:
A bird from out the blue plaintively sings.

Ah God! A life is here, simple and fair
Murmurs of strife are here lost in the air.

Why dost thou weep, o heart, poured out in tears?
What hast thou done, o heart,
With thy spent years?

Le ciel est, par-dessus le toit,
Si bleu, si calme !
Un arbre, par-dessus le toit,
Berce sa palme.

La cloche, dans le ciel qu'on voit,
Doucement tinte.
Un oiseau sur l'arbre qu'on voit
Chante sa plainte.

Mon Dieu, mon Dieu, la vie est là
Simple et tranquille.
Cette paisible rumeur-là
vient de la ville.

Qu'as-tu fait, ô toi que voilà
Pleurant sans cesse,
Dis, qu'as-tu fait, toi que voilà,
De ta jeunesse?

*Himmelen over taket,
så blå, så rolig,
Et tre over taket
bøyer sin krone.*

*Jeg ser på den blå himmelen
hvor en klokke klinger mykt.
Jeg ser på træet
hvor en fugl synger klagende.*

*Å gud, her er livet
enkelt og stille.
Summingen
er lyden av byen.*

*Hva har du gjort,
du som oversømmes av tårer;
hva har du gjort med din ungdom?*

Diving

BENEDICTE TORGET (1971-)
TEKST: CHARLOTTE BRONTË (1816-1855)
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET

Look into thought and say what do you see?
Dive, be not fearful how dark the waves flow.
Deeper, ay, deeper the fairest lie low,

Deeper, ay, deeper, low the fairest lie.
(But) Sing through the surge and bring back pearls to me

What have I given to hear the soft sweap (...)
Thoughts were untroubled and dreams were asleep.
In the gloom that closed over me no form floated by;
How dim died the sun and how far hung the sky.
(But) Sing through the surge and bring back pearls to me

I have dived, I have sought them but none have I found
In the gloom that closed over me no form floated by
As I sank through the void depths so deep and profound
How dim died the sun and how far hung the sky...
(But) Sing through the surge and bring back pearls to me

*Se inn i tanken og si meg, hva ser du?
Dykt ned, vær ikke redd for de mørke bølgene.
Dypere, ja, dypere, det vakreste ligger dyp.
Dypere, ja, dypere, dyp ligger det vakreste.
Men syng gjennom dømmingene; ta med perler tilbake til meg.*

*Jeg ville gjort alt for å høre den svake susingen.
Tankene var sorgløse og drømmene sov.
Ingen skikkelse gled forbi i mørket som omsluttet meg;
så blek var solen, så fjern var himmelen.
Men syng gjennom dømmingene; ta med perler tilbake til meg.*

*Jeg har dykket, jeg har leut, men ingen har jeg funnet.
Ingen skikkelse gled forbi i mørket som omsluttet meg,
da jeg sank ned i det tomme dypet, så stort og dunkelt.
Så blek var solen, så fjern var himmelen.
Men syng gjennom dømmingene; ta med perler tilbake til meg.*

Wert thou yet fairer than thou art

HENRY LAWES (1595-1662)

Wert thou yet fairer than thou art
(which lies not in the power of art)
or hadst thou in thine eyes more darts
than Cupid shot at hearts:
yet if they were not thrown at me
I would not cast a glance at thee.

I'd rather marry a disease
then court the thing I cannot please
She that will cherish my desires
Must court my flames with equal fires:
What pleasure is there in a kiss
To him that doubts the heart's not his?

I love thee not because thou art fair
smoother than slumber, soft as air
not for the Cupids that do lie
in either corner of thine eye.
Would you then know what it might be?
'Tis I love you, cause you love me.

*Om du var enda vakrere enn du er
(det ligger ikke i kunstens makt),
eller om dine øyne hadde flere piler
enn dem Amor skjøt mot hjertet:
Om de ikke ble skutt mot meg,
ville jeg ikke engang se på deg.*

Jeg ville heller gifte meg med en sykdom
enn å gjøre kur til den jeg aldri kan gjøre fornytd.
Hun som skal ta seg av min utråd,
må besvare mine flammer med samme ild.
Hvor mye glede finnes i ei kyss
hvis man nyler på at hjertet tilhører en selv?

Jeg elsker deg ikke fordi du er vakker,
mildere enn søvn, myk som luft,
ei heller for amorinene som hviler i øyekrokene dine.
Vil du vite hva som er grunnen?
Den er at jeg elsker deg fordi du elsker meg.

Transcendent beauty

HENRY LAWES (1595-1662)

Transcendent beauty thou that art
Light to mine eyes, life to my heart
And in whose virtue rests alone
The only true philosopher's stone
For as th'elixir can restore nature decayed
as t'was before,
Thy power hath wrought a stranger thing
By changing autumn to a spring

A nature thou appear'st to each
which no philosophy can reach
The fates themselves attend thy doom
Each constellation makes thee room.
Such wonder thy dominion brings
Upon us sublunary things
That by thy virtue thou hast won
More fame than nature, or the sun.

Overjordiske skjønnhet, du som er
lys for mine øyne, mitt hjerets liv.
Bære i dine dyder hviler den samme
visdommens sten.

For på samme måte som den eliksiren
kan gjenskape natur som har forfalt,
så har din makt skapt noe merkeligere;
vendi høst til vår.

Du framstår som større enn all filosofi.
Selv skolemegadinnene omfavner din dom.
Stjernebildene lager plass til deg.
Din makt skaper slike undre for oss jordiske vesener
at med din død har du vunnet
mer storhet enn naturen eller solen.

Tell me not that I die or live by thee

JOHN TAYLOR

Tell me not that I die or live by thee
And as thou points my doom so it must be
Or that my life, didst't thou but leave to love
Would like a long disease as weary prove:
Since he whose mind is proof against his fate
Makes himself happy at the worst estate.

'Tis vanity for man to build his bliss
on the frail favour of a woman's kiss
and most unmanly to enthrall his eye
when heav'n and nature gives it liberty.
Since women's fancies with their fashions change
And love for fashion to each face that's strange.

I know the humours of your sex is such
you ne'er could value any one thing much;
for should that breast with constant flames be fired
'Twere more than I expected though desire'd
Then think me not so fond although I love
But as thou stear'st thou course,
So mine shall move.

He that hath wealth and can that wealth forgo
is his own man, not slave by any woe;
so armed with resolution I am free
and still o'er-comer of my destiny.
Yet know I love, though I can leave that state
He best knows how to love, knows how to hate.

Fortell meg ikke at om jeg lever eller dør, så er det for deg,
og at hvis du bestemmer min skjebne, så skal det bli slik,
og at hvis du slutter å elske meg,
ville livet mitt bli som en eneste lang sykdom.
Den som har fornuften som vern mot sin skjebne,
er lykkelig i selv den verste sunden.

Det er fæfengi å bygge sin lykke
på et fundament så skjørt som en kvinnes kyss,
og umandig å la blikket sitt fanges
når himmel og natur har gitt det frihet.
Siden kvinners begjær forandrer seg med deres vaner,
og kjærligheten til det vante med hvert ukjente ansikt.

Jeg vet at deres kjønns nykker gjør at dere
aldri setter pris på samme ting lenge om gangen;
og jeg verken ber om eller ønsker
at hjertet skal brenne konstant.
Og tro ikke at jeg er forført selv om jeg elsker,
men om du endrer kurs, så endres også min.

Han som har rikdom og klarer å gi slipp på den,
er sin egen herre og ingen slave;
så bevapnet med beslutsomhet
er jeg fri, og min skjebnes overmann.
Så vit at jeg elsker,
men at jeg også kan forlate den sinnsstemningen.
Han vet best hvordan man elsker,
som vet hvordan man hater.

A clear midnight/Evening hymn

RALPH VAUGHAN WILLIAMS (1872-1958) / HENRY PURCELL (1659-1695)
TEXT: WALT WHITMAN (1819-1892)

This is thy hour, O soul, thy free flight into the wordless
Away from books, away from art, the day erased, the lesson done.
Thee fully forth emerging, silent, gazing,
Pondering the themes thou lovest best,
Night, sleep, death, and the stars.
Hallelujah.

Sjel, dette er din time, din reise inn i det ordløse,
bort fra bøkene, bort fra kunsten.
Dagen er over, lekseren løst.
Du siger fram, stille, betraktende,
grubler på det du elsker mest,
natten, søvnen, døden og stjernene.
Halleluja.

Lullaby

BENEDICTE TORGET (1971-)
TEXT: EMILY BRONTË (1818-1848)
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET

This shall be thy lullaby,
Rocking on the stormy sea;
Though it roar in thunder wild,
Sleep, stilly sleep my dark-haired child

When our shuddering boat was crossing
Eldern's lake, so rudely tossing,
Then t'was first my nursing smiled;
Sleep, softly sleep my fair-browed child.

Waves above thy cradle brake;
Foamy tears are on the cheek;
Yet the ocean's self grows mild
When it bears my slumbering child.

Dette skal være din vuggesang.
Den vugger deg på det stormende havet.
Selv om det drønner av vill iorden,
soy, soy stille, mitt mørkhårete barn.

Da vår skjelvende båt krysser
Elderns sjø, så uforskammet gyngende,
smilte mitt barn for første gang.
Soy mykt, soy, mitt vakre barn.

Bølger bryter mot din vugge,
skummende tærer på ditt kinn.
Men selv havet blir mildt
når det bærer mitt slumrende barn.

“Sounds, SWEET airs and the art of longing”

ELISABETH HOLMERTZ - SOPRANO, FREDRIK BOCK - BAROQUE GUITAR & THEORBO, POUL HØXBRO - LOW WHISTLE

1: Orpheus with his lute (04:35)
RALPH VAUGHAN WILLIAMS, TEXT: WILLIAM SHAKESPEARE
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo,
Paul Høxbro - low whistle

2: Bid me bui live (02:10)
HENRY LAWES, TEXT: ROBERT HERRICK
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - Baroque guitar

3: Divine (05:15)
BENEDICTE TORGET, TEXT: EMILY BRONTË
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

4: Sweet stay awhile (02:07)
HENRY LAWES, TEXT: JOHN DONNE
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

5: Slide soft you silver floods (02:19)
HENRY LAWES, TEXT: WILLIAM BROWNE
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

6: No more shall meads be deck'd with
flow'rs/Love's constancy (03:26)
NICHOLAS LANIER, TEXT: THOMAS CAREW
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

7: Let beauty awake (03:15)
RALPH VAUGHAN WILLIAMS, TEXT: ROBERT LOUIS STEVENSON
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - Baroque guitar,
Paul Høxbro - low whistle

8: Weep no more (02:57)
NICHOLAS LANIER, TEXT: CHRISTOPHER MARLOWE
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

9: Oh, dream where art thou now (03:22)
BENEDICTE TORGET, TEXT: EMILY BRONTË
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

10: Take, o take (01:11)
RALPH VAUGHAN WILLIAMS, TEXT: WILLIAM SHAKESPEARE
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo,
Paul Høxbro - low whistle

11: Prelude (01:58)
FRANCESCO CORBETTA
Fredrik Bock - Baroque guitar

12: The sky above the roof (04:47)
RALPH VAUGHAN WILLIAMS, TEXT: MABEL DEARMER
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo,
Paul Høxbro - low whistle

13: Diving (04:59)
BENEDICTE TORGET, TEXT: EMILY BRONTË
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

14: Wert thou yet fairer than thou art (02:07)
HENRY LAWES
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - Baroque guitar

15: Transcendent beauty (02:08)
HENRY LAWES
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

16: Tell me not that I die or live by thee (03:48)
JOHN TAYLOR
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - Theorbo

17: A clear midnight/Evening hymn (03:20)
RALPH VAUGHAN WILLIAMS/HENRY PURCELL,
TEXT: WALT WHITMAN
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

18: Mr Dowland's midnight (01:52)
JOHN DOWLAND
Fredrik Bock - theorbo

19: Lullaby (02:52)
BENEDICTE TORGET, TEXT: EMILY BRONTË
- ADAPTATION BY BENEDICTE TORGET
Elisabeth Holmeritz - soprano, Fredrik Bock - theorbo

INSTRUMENTS USED ON THIS RECORDING:

Baroque guitar by Lars Jönsson, Dalarö after Matteo Sellas, Venice, 1614
Theorbo by Lars Jönsson, Dalarö after French model
Sterling silver low whistle by Michael Copeland

RECORDED IN JAR CHURCH, BÆRUM 6-8 MARCH 2012

PRODUCER: VEGARD LANDAAS

BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN

EDITING: VEGARD LANDAAS

MASTERING: THOMAS WOLDEN

BOOKLET NOTES: RICHARD BOOTHBY

ENGLISH TRANSLATION: JIM SKURDALL

**NORWEGIAN TRANSLATION: ELISABETH HOLMERTZ
& HEGE WOLLENG**

COVER DESIGN: ANNA-JULIA GRANBERG, BLUNDERBUSS.NO

ARTIST PHOTO: PER BUHRE

PHOTO EDITING & CHERRY BLOSSOM: ANNA-JULIA GRANBERG

*THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE
WITH SUPPORT FROM FUND FOR PERFORMING ARTISTS*

LAWO

LWC 1042 © 2013 LAWØ © 2013 LAWØ CLASSICS
www.lawo.no